

— Ето, ние тука живѣемъ, — ми каза той зарадванъ, че ме вижда у тѣхъ.

— Да, тука, и само двама съ него, — продължи майка му. — Баща му го убиха въ войната. А съ него бѣхме добръ... Той бѣше продавачъ на плодове..., но сега... И бѣдната жена заплака. Азъ стиснахъ по силно ржцѣтъ на Камена, а той наведе очитѣ си къмъ пода... Майка му добави:

— Не стига това, но бѣхъ и два мѣсеца болна, нищичко не можахъ да похвана. — Продадохме каквото имавме по-хубаво. Останали сме само съ тази машина за шевъ и съ тѣзи два стола. Не ще мога вече и Камена да уча въ училище. А колко е добръ и колко обича учението. Бѣдното ми дѣте! Не мога нито да го нахраня добръ, нито да го облѣка, нито пъкъ да му купя обувки и книги. Нѣмаме достатъчно свѣтлина, та ме е страхъ да не си поврѣди очитѣ...

Ние се заприказваме съ Камена за утрѣшнитѣ уроци, а двѣтъ майки продължиха разговора за работата.

Когато си отивахме къмъ дома, изъ пѣтя, мама ми каза: «Виждашъ ли, Петко, тоя бѣдно момче, какъ е принудено да работи? А ти имашъ у дома всички удобства и пакъ учението ти е мжка. Ехъ, едногодниятъ трудъ на това бѣдно дѣте струва повече огъ твоята едногодишна работа. На такива ученици трѣбва да се даватъ първитѣ награди! Такива дѣца сж истински герои.

По Амичасъ.

Рисување.

Нарисувајте тази глава съ шапката наведнѣжъ — т. е. безъ да дигате молива огъ книгата: като почнете, чакъ додѣ свѣршите.